ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-377/06,

Comap SA, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τους A. Wachsmann και C. Pommiès, στη συνέχεια, από τους A. Wachsmann και D. Nourissier και, τέλος, από τους A. Wachsmann και S. de Guigné, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Nijenhuis και V. Bottka, επικουρούμενους από τον N. Coutrelis, δικηγόρο,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ]

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων), καθώς και αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, N. Wahl (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: T. Weiler, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση

1 Με την απόφαση C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) (περίληψη στην ΕΕ 2007, L 283,

σ. 63, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε ότι διάφορες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), συμμετέχοντας, στη διάρκεια διαφόρων περιόδων μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 1ης Απριλίου 2004, σε ενιαία, σύνθετη και διαρκή παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, υπό τη μορφή ενός συνόλου αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο τον ΕΟΧ. Η παράβαση συνίστατο στον καθορισμό των τιμών, στη σύναψη συμφωνιών περί καταλόγων τιμών, περί εκπτώσεων και επιστροφών τιμήματος, καθώς και περί δημιουργίας μηχανισμών εφαρμογής των αυξήσεων τιμών, στην κατανομή των εθνικών αγορών και των πελατών, στην ανταλλαγή άλλων πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και στην συμμετοχή σε τακτικές συσκέψεις και άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως.

2 Η προσφεύγουσα Comap SA, παραγωγός συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό, και η μητρική αυτής, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών εταιρία, η εταιρία χαρτοφυλακίου Legris Industries SA, περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3 Στις 9 Ιανουαρίου 2001, η Mueller Industries Inc., μια άλλη παραγωγός συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό, ενημέρωσε την Επιτροπή για την ύπαρξη συμπράξεως στη βιομηχανία συνδέσμων σωληνώσεων καθώς και σε άλλους συναφείς κλάδους στην αγορά χαλκοσωλήνων και εξέφρασε την επιθυμία να συνεργαστεί με την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της ανακοινώσεως σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας) (αιτιολογική σκέψη 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

4 Στις 22 και 23 Μαρτίου 2001, στο πλαίσιο έρευνας σχετικά με τους χαλκοσωλήνες και τους συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό, η Επιτροπή πραγματοποίησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων επιχειρήσεων (αιτιολογική σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

5 Κατόπιν των πρώτων αυτών ελέγχων, η Επιτροπή, τον Απρίλιο του 2001, χώρισε την έρευνά της ως προς τους χαλκοσωλήνες σε τρεις αυτοτελείς διαδικασίες, ήτοι τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.069 (Χαλκοσωλήνες υδραυλικών εγκαταστάσεων), τη σχετική με την υπόθεση COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων) και τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.240 (Σωλήνες για βιομηχανική χρήση) (αιτιολογική σκέψη 120 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Στις 24 και 25 Απριλίου 2001, η Επιτροπή πραγματοποίησε και άλλους αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις της Delta plc, εταιρίας επικεφαλής διεθνούς ομίλου τεχνικών κατασκευών, στο τμήμα «Τεχνικές κατασκευές» του οποίου υπάγονταν διάφοροι κατασκευαστές συνδέσμων σωληνώσεων. Οι έλεγχοι αυτοί αφορούσαν αποκλειστικώς τους συνδέσμους σωληνώσεων (αιτιολογική σκέψη 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Από τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 2002 και μετέπειτα, η Επιτροπή απηύθυνε στα ενδιαφερόμενα μέρη πλείονες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 και, εν συνεχεία, του άρθρου 18 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Τον Σεπτέμβριο του 2003, η IMI plc υπέβαλε αίτηση προκειμένου να τύχει της εφαρμογής της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας. Την υποβολή της αιτήσεως αυτής ακολούθησαν αιτήσεις του ομίλου Delta (Μάρτιος 2004) και της FRA.BO SpA (Ιούλιος 2004). Η τελευταία αίτηση περί επιδείξεως επιεικείας υποβλήθηκε τον Μάιο του 2005 από την Advanced Fluid Connections plc (αιτιολογικές σκέψεις 115 έως 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων), κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα (αιτιολογικές σκέψεις 123 και 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

11 Με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, μεταξύ της 31ης Ιανουαρίου 1991 και της 1ης Απριλίου 2004, η προσφεύγουσα είχε παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

12 Για την παράβαση αυτή, η Επιτροπή, με το άρθρο 2, στοιχείο ζ΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επέβαλε στη Legris Industries πρόστιμο ποσού 46,8 εκατομμυρίων ευρώ, για την καταβολή του οποίου η προσφεύγουσα θεωρήθηκε αλληλεγγύως υπεύθυνη μέχρι του ποσού των 18,56 εκατομμυρίων ευρώ.

13 Προκειμένου να καθορίσει το επιβληθέν σε κάθε επιχείρηση πρόστιμο, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, εφάρμοσε τη μέθοδο που ορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 1998).

14 Όσον αφορά, καταρχάς, τον προσδιορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη βαρύτητα της παραβάσεως, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση πολύ σοβαρή, λόγω της φύσεώς της και της γεωγραφικής της εκτάσεως (αιτιολογική σκέψη 755 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

15 Εκτιμώντας, εν συνεχεία, ότι μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων υφίστατο σημαντική ανισότητα, η Επιτροπή τις αντιμετώπισε διαφορετικά, ανάλογα με τη σημασία εκάστης εξ αυτών στην επίμαχη αγορά, την οποία σημασία προσδιόρισε με κριτήριο τα μερίδια αγοράς. Σε αυτήν τη βάση, κατέταξε τις οικείες επιχειρήσεις σε έξη κατηγορίες (αιτιολογική σκέψη 758 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Η προσφεύγουσα κατατάχθηκε στην τέταρτη κατηγορία, για την οποία το αρχικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε σε 14,25 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 765 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Λόγω της διάρκειας της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση (δεκατρία έτη και δύο μήνες), η Επιτροπή προσαύξησε εν συνεχεία το ποσό του προστίμου κατά 130 % (αιτιολογική σκέψη 775 της προσβαλλομένης αποφάσεως), γεγονός που είχε ως συνέπεια το βασικό ποσό του προστίμου να καθοριστεί σε 32,7 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 777 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

18 Εν συνεχεία, η συνέχιση συμμετοχής στην παράβαση μετά τους ελέγχους της Επιτροπής θεωρήθηκε ως επιβαρυντική περίσταση δικαιολογούσα αύξηση κατά 60 % του βασικού ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου (αιτιολογική σκέψη 785 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Κατ' εφαρμογή του ανωτάτου ορίου του 10 % επί των επιβληθέντων προστίμων, σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή μείωσε το ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου σε 18,56 εκατομμύρια ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 14 Δεκεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

21 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, κάλεσε την προσφεύγουσα και την Επιτροπή να απαντήσουν γραπτώς σε ορισμένες ερωτήσεις, στις οποίες αυτές απάντησαν, αντιστοίχως, στις 19 Νοεμβρίου 2009 και στις 26 Νοεμβρίου 2009.

22 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 4ης Φεβρουαρίου 2010.

23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που με αυτή η Επιτροπή της επέβαλε κυρώσεις για άλλα χρονικά διαστήματα πλην του περιλαμβανόμενου μεταξύ Δεκεμβρίου 1997 και Μαρτίου 2001·

— να τροποποιήσει τα άρθρα 1 και 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως μειώνοντας το ποσό του επιβληθέντος σε αυτή προστίμου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

25 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, διευκρίνισε ότι δεν αμφισβητούσε τη συμμετοχή της στη σύμπραξη όσον αφορά το χρονικό διάστημα 1995-1997.

Σκεπτικό

26 Η προσφεύγουσα προβάλλει δύο κατηγορίες λόγων ακυρώσεως, ήτοι, αφενός, λόγους σχετικούς με τη διάρκεια της συμμετοχής της στην παράβαση και, αφετέρου, λόγους σχετικούς με τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου.

Επί της διάρκειας της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση

Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη συμμετοχή της στη σύμπραξη όσον αφορά το χρονικό διάστημα μετά τις επιτόπιες έρευνες της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001. Υποστηρίζει, επίσης, ότι η προβαλλόμενη παράβαση έπαυσε κατά το χρονικό διάστημα από τον Σεπτέμβριο 1992 έως τον Δεκέμβριο 1994 (ήτοι επί 27 μήνες) και ότι, κατ' ακολουθία, τα προγενέστερα του Δεκεμβρίου 1994 πραγματικά περιστατικά παραγράφηκαν.

— Όσον αφορά το χρονικό διάστημα μετά τον Μάρτιο του 2001

28 Αφού υπενθύμισε τη νομολογία σχετικά με το βάρος αποδείξεως και το απαιτούμενο επίπεδο αποδείξεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά τη φερόμενη συνέχιση της παραβάσεως μετά τους ελέγχους που διενεργήθηκαν σε ορισμένους ανταγωνιστές τον Μάρτιο του 2001, η Επιτροπή υπέπεσε σε αντιφάσεις. Συναφώς, η προσφεύγουσα επικαλείται την αιτιολογική σκέψη 590 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία η Επιτροπή ανέφερε ότι μετά τον Μάρτιο του 2001 (και τουλάχιστον μέχρι τον Ιούνιο του 2003) η σύμπραξη είχε διέλθει μια «περίοδο μειωμένης συμμετοχής, με περιορισμένες επαφές», και την αιτιολογική σκέψη 600 της προσβαλλομένης αποφάσεως στην οποία ανέφερε ότι, μέχρι τον Απρίλιο του 2004, «οι μετέχοντες δεν χρειάστηκε να θεσπίσουν ένα νέο σύστημα ή μια νέα μορφή συντονισμού», τούτο δε παρά το γεγονός ότι στην προσβαλλομένη απόφαση δεν περιέχεται πλέον καμία αναφορά στην European Fittings Manufacturers Association (EFMA, Ευρωπαϊκή Ένωση Κατασκευαστών Συνδέσμων Σωληνώσεων), η οποία συνιστά τον «πυρήνα» γύρω από τον οποίο οργανώθηκαν οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές κατά των οποίων βάλλει η Επιτροπή όσον αφορά την περίοδο μετά τον Απρίλιο του 2001.

29 Κατά την προσφεύγουσα, το σύνολο των επαφών μεταξύ των ανταγωνιστών κατά το επίμαχο διάστημα ήταν διμερείς επαφές, με εξαίρεση αυτές που πραγματοποιήθηκαν κατά τις συσκέψεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της Fédération française des négociants en appareils sanitaires, chauffage, climatisation et canalisations (FNAS), οι οποίες συνιστούσαν εντελώς νόμιμα ή σποραδικού χαρακτήρα γεγονότα και αφορούσαν γεωγραφικές περιοχές που δεν είχαν σχέση με την περιοχή η οποία οδήγησε στη σύναψη των κρίσιμων κατά το προηγούμενο διάστημα πανευρωπαϊκών συμφωνιών. Ομοίως, οι επαφές αυτές έφεραν στο προσκήνιο πρόσωπα μη εμπλεκόμενα κατά το προηγούμενο διάστημα, κυρίως δε η ύπαρξή τους στηρίχθηκε μόνο στα αποδεικτικά στοιχεία που φέρεται ότι προσκόμισε η FRA.BO, καθώς και στα επίσημα πρακτικά των συσκέψεων τις οποίες οργάνωσε και των οποίων προήδρευσε η FNAS.

30 Συγκεκριμένα, με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή προέβη σε διάκριση μεταξύ τριών κατηγοριών περιστάσεων, ήτοι των διμερών επαφών με τη FRA.BO, του επεισοδίου της εκθέσεως του Essen (Γερμανία) και των συσκέψεων της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα δεν εμφανίζουν καμία συνέχεια μεταξύ τους.

31 Όσον αφορά τις διμερείς επαφές με τη FRA.BO, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, καταρχάς, ότι οι ισχυρισμοί που περιέχονται στην αίτηση της FRA.BO περί επιδείξεως επιείκειας δεν είναι βάσιμοι. Οι εν λόγω ισχυρισμοί είναι αόριστοι, δεν τεκμηριώνονται και/ή δεν ανταποκρίνονται στην πραγματική κατάσταση, όπως αυτή περιγράφεται από την προσφεύγουσα καθώς και στα έγγραφα που αυτή προσκόμισε με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων και στις παρατηρήσεις της τής 20ής Φεβρουαρίου και της 15ης Μαρτίου 2006.

32 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, πρώτον, οι εν λόγω διμερείς επαφές είναι θεμιτές για λόγους βιομηχανικής και εμπορικής τάξεως. Συναφώς, η προσφεύγουσα αναφέρεται στις διασταυρούμενες παραδόσεις που δικαιολογούσαν τέτοιες επαφές καθώς και στα σχετικά με αυτές αριθμητικά στοιχεία, όσον αφορά την περίοδο 2001-2005, τα οποία επικαλέστηκε με την απάντησή της στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.

33 Δεύτερον, επαφές πραγματοποιήθηκαν και με τη FRA.BO όσον αφορά το ενδεχόμενο βιομηχανικής συνεργασίας, δεδομένου ότι η FRA.BO επιθυμούσε να μεταβιβάσει ένα τμήμα των πλεονασμάτων της στον τομέα των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και των ερμαρίων φυσικού αερίου του εργοστασίου της Meteor, που βρίσκεται στην περιοχή της Λυών (Γαλλία), γεγονός που οδήγησε σε σειρά επαφών τόσο τηλεφωνικών όσο και πρόσωπο με πρόσωπο.

34 Τρίτον, επαφές πραγματοποιήθηκαν, επίσης, επανειλημμένως λόγω της επιθυμίας της FRA.BO να θέσει σε κυκλοφορία στην ευρωπαϊκή αγορά ένα νέο τύπο συνδέσμου σωληνώσεων τον «μικτό σύνδεσμο σωληνώσεων νερού-φυσικού αερίου». Μολονότι αυτός ο νέος τύπος συνδέσμου σωληνώσεων είχε ήδη εγκριθεί στην Ιταλία, η Comité européen de normalisation (CEN) (ευρωπαϊκή επιτροπή προτύπων) αρνήθηκε, για λόγους ασφαλείας, να συναινέσει στην επέκταση της εγκρίσεως «σε ολόκληρη την Ευρώπη». Για τον λόγο αυτό, η FRA.BO ήρθε σε επαφή με τους ανταγωνιστές της, προκειμένου να επιχειρηθεί, από κοινού, η προώθηση του συγκεκριμένου τύπου συνδέσμου σωληνώσεων και η άσκηση πιέσεως στις Βρυξέλλες (Βέλγιο). Μολονότι η προσπάθειά της αυτή απέτυχε, εντούτοις είχε ως αποτέλεσμα την πραγματοποίηση διαφόρων επαφών. Οι επαφές της 4ης και 5ης Ιουνίου 2003, μεταξύ της P. (FRA.BO) και του Le. (μέλος του προσωπικού της προσφεύγουσας) πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα αυτό.

35 Τέλος, οι ισχυρισμοί της FRA.BO, όπως αυτοί εκτίθενται από την Επιτροπή, δεν τεκμηριώνονται. Συναφώς, πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό της FRA.BO ότι την είχε ενημερώσει εκ των προτέρων, κατά τη διάρκεια τηλεφωνικής συζητήσεως μεταξύ του Le. και της P. στις 5 Φεβρουαρίου 2004, σχετικά με τις αποφάσεις της στον τομέα των τιμών για το 2004 όσον αφορά τη Γαλλία και την Ισπανία καθώς και την ελληνική θυγατρική της. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η ανακοίνωση της αυξήσεως των τιμών εκ μέρους της ελληνικής θυγατρικής της πραγματοποιήθηκε στις 12 Ιανουαρίου 2004 και ότι, επομένως, είχε ήδη δημοσιοποιηθεί όταν έλαβε χώρα η ως άνω τηλεφωνική συνομιλία. Στη Γαλλία, οι τιμές των συνδέσμων σωληνώσεων αυξήθηκαν κατά 14 % το 2004 και όχι κατά 8 %, όπως υποστηρίζει η FRA.BO. Εξάλλου, αντίθετα προς τον ισχυρισμό της FRA.BO κατά τον οποίο η προσφεύγουσα είχε αναφέρει ότι δεν την είχε την πρόθεση να ανακοινώσει αυξήσεις τιμών όσον αφορά την Ισπανία, προχώρησε σε αύξηση της τάξεως του 2,5 % το 2004.

36 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, με την αιτιολογική σκέψη 514 της προσβαλλομένης αποφάσεως, υιοθέτησε τα πλέον αόριστα στοιχεία των δηλώσεων της FRA.BO, αναφερόμενη σε «συναντήσεις στο πλαίσιο των βιομηχανικών εκθέσεων και στα αεροδρόμια». Η προσφεύγουσα επικρίνει το γεγονός ότι η FRA.BO δεν επικαλείται κανένα συγκεκριμένο παράδειγμα αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού ανταλλαγών στοιχείων. Η μοναδική συνάντηση μεταξύ των εκπροσώπων της FRA.BO και της προσφεύγουσας πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 2003, στη διάρκεια μιας εκθέσεως στην Πάδοβα (Ιταλία), κατά την οποία έγινε απλώς μια αόριστη αναφορά στην κατάσταση στην ιταλική αγορά. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, ελλείψει τεκμηριώσεως και ενόψει του εξαιρετικά αόριστου χαρακτήρα τους, οι δηλώσεις της FRA.BO δεν μπορούν να γίνουν δεκτές και να χρησιμοποιηθούν από την Επιτροπή ως παραδεκτά αποδεικτικά στοιχεία σε ό,τι αφορά την προσφεύγουσα.

37 Όσον αφορά την έκθεση του Essen, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, στο πλαίσιο των τυχαίων συναντήσεων, η Επιτροπή επικαλείται επίσης συνάντηση που πραγματοποιήθηκε μεταξύ του K. (μέλους του προσωπικού της προσφεύγουσας) και του H. (IBP Ltd), στις 18 Μαρτίου 2004, κατά τη διάρκεια της ως άνω εκθέσεως, προκειμένου να αποδείξει τη συνέχιση της παραβάσεως μετά το 2001 και τη γεωγραφική της έκταση. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι επρόκειτο για συνάντηση η οποία δεν ήταν αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού και δεν είχε σχέση με τα προγενέστερα του Μαρτίου 2001 γεγονότα καθώς και ότι αυτή, κατά τον χρόνο

της οικείας συναντήσεως, είχε σαφή συνείδηση των ευθυνών της κατά το δίκαιο του ανταγωνισμού.

38 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, όπως δήλωσε η IBP, ο Κ. είχε ζητήσει από τον Η. να τον πληροφορήσει σχετικά με την εξέλιξη της τιμολογιακής πολιτικής της IBP στη Γερμανία. Κατά την προσφεύγουσα, στην πραγματικότητα, η συζήτηση εντασσόταν στο πλαίσιο της εκ μέρους της παρακολουθήσεως του ανταγωνισμού, διότι αυτή είχε πληροφορηθεί από τους πελάτες της την επικείμενη αύξηση των τιμών της IBP. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι ο Η. έδωσε αόριστη απλώς απάντηση στην ερώτηση του Κ., χωρίς καμία ένδειξη σχετικά με το ποσοστό της αυξήσεως ούτε με την ημερομηνία της επικείμενης, εντούτοις, ανακοινώσεώς της. Συναφώς, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι ο νέος τιμοκατάλογος της IBP δημοσιεύθηκε λίγο μετά την παρέλευση δεκαημέρου δέκα ημέρες από της εν λόγω συζητήσεως. Επιπλέον, μεταξύ των Η. και Κ. δεν πραγματοποιήθηκε διμερής ανταλλαγή πληροφοριών. Η δήλωση της IBP δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς το ότι ο Κ. παρέσχε πληροφορίες στον Η.

39 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η ως άνω συνάντηση κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen συνιστά διμερή και τυχαία συνάντηση η οποία δεν ήταν αντίθετη προς τους κανόνες τους ανταγωνισμού. Δεδομένου ότι η ύπαρξη κάποιων διμερών επαφών εντός ενός κατά βάση ανταγωνιστικού πλαισίου δεν αρκεί για να αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον η συνέχιση μιας συμπράξεως, η Επιτροπή όφειλε να μη συμπεριλάβει στο φάκελο της υποθέσεως την τυχαία συνάντηση του Essen. Εν πάση περιπτώσει, κατά την προσφεύγουσα, δεν υφίσταται καμία ένδειξη περί βουλήσεως της ιδίας και της IBP να προβούν σε εναρμόνιση της αντίστοιχης συμπεριφοράς τους στην αγορά, ούτε περί της υπάρξεως συμπτώσεως βουλήσεων για την υιοθέτηση συγκεκριμένης συμπεριφοράς στη γερμανική αγορά τον Μάρτιο του 2004. Επιπλέον, πέραν του ότι οι δηλώσεις μιας επιχειρήσεως στο πλαίσιο της αιτήσεώς της περί επιδείξεως επιείκειας αποτελούν στοιχείο με μικρή αποδεικτική αξία, η προσφεύγουσα επισημαίνει επίσης ότι από κανένα άλλο στοιχείο του φακέλου της Επιτροπής δεν συνάγεται η παραμικρή απόδειξη περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού στη γερμανική αγορά τον Μάρτιο του 2004.

40 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι η συζήτηση στην οποία αναφέρεται η δήλωση της IBP δεν σχετίζεται άμεσα με την καταδικασθείσα από την Επιτροπή σύμπραξη. Κατά την προσφεύγουσα, καμία αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού

ανταλλαγή πληροφοριών δεν πραγματοποιήθηκε μετά τις επιτόπιες έρευνες της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001. Επομένως, αβασίμως υποστηρίζεται ότι υφίσταται «σχέση μεταξύ του πυρήνα της [προσβαλλομένης] αποφάσεως και μιας σύντομης συζητήσεως στους διαδρόμους μιας εκθέσεως». Εξάλλου, η συζήτηση αυτή δεν είχε καμία σχέση με την EFMA και τη διάρθρωση των τιμών στην Ευρώπη, πραγματοποιήθηκε δε μεταξύ δύο προσώπων τα οποία δεν υποστηρίχθηκε ότι είχαν μετάσχει στις προγενέστερες επίδικες πρακτικές. Επιπλέον, πραγματοποιήθηκε το πολύ τρία έτη μετά την παύση των εν λόγω πρακτικών συνεπεία των ερευνών της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο προσπαθώντας να αποδείξει μέσω του εντελώς ασήμαντου αυτού γεγονότος τη συνέχεια με την προηγούμενη παράβαση.

41 Επίσης, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο Β., πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλός της (PDG), απέστειλε στη FNAS, στις 16 Μαρτίου 2004, επιστολή προκειμένου αποστασιοποιηθεί του από την «απρεπή φρασεολογία» που χρησιμοποιήθηκε κατά τη σύσκεψη της 20ής Ιανουαρίου 2004 και την τηλεφωνική συνδιάσκεψη της 16ης Φεβρουαρίου 2004 της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS. Η αποστασιοποίηση αυτή αποδεικνύει ότι η προσφεύγουσα ουδεμία πρόθεση είχε να μετάσχει σε αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού ανταλλαγές πληροφοριών.

42 Όσον αφορά την επιτροπή διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, σε πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά και σε σφάλμα εκτιμήσεως, καθόσον θεώρησε ότι οι συσκέψεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, στις οποίες αναφέρονται οι αιτιολογικές σκέψεις 522 έως 526 της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχαν αντίθετο προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αντικείμενο, το οποίο επέτρεπε τον συσχετισμό τους με τα προγενέστερα των επιτόπιων ελέγχων της Επιτροπής, τον Μάρτιο του 2001, γεγονότα. Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι τα θέματα που εξετάστηκαν κατά τις συσκέψεις αυτές απείχαν πολύ από το πλαίσιο μιας υποτιθέμενης «πανευρωπαϊκής συμπράξεως» οργανωθείσας γύρω από τις συναντήσεις της EFMA και συνιστώσας τον πυρήνα της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επικουρικώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει αντιφατική αιτιολογία, στο μέτρο που η Επιτροπή αποκλείει την ευθύνη της FNAS και των μελών της (των χονδρεμπόρων), ορισμένοι εκ των οποίων ήταν μέλη της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως, αλλά δέχεται την ευθύνη της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η FNAS οργάνωνε τις συναντήσεις και συνέτασσε τα πρακτικά. Δεδομένου ότι η FNAS δεν καταδικάστηκε ως forum για τους μετέχοντες στην προβαλλόμενη

σύμπραξη, το γεγονός αυτό αποδεικνύει, κατά την προσφεύγουσα, ότι δεν υφίσταται κανένα επαρκές στοιχείο για τη στοιχειοθέτηση της προβαλλόμενης παραβάσεως.

43 Έχοντας παρουσιάσει τον σκοπό και την οργάνωση της FNAS, η προσφεύγουσα διευκρινίζει, καταρχάς, ότι αντίθετα προς τις προγενέστερες των ερευνών του Μαρτίου 2001 περιστάσεις, οι συναντήσεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS πραγματοποιήθηκαν με απόλυτη διαφάνεια, πράγμα το οποίο, επομένως, έρχεται σε αντίθεση με την παρατήρηση της Επιτροπής, στην αιτιολογική σκέψη 548 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία είναι σύνηθες οι δραστηριότητες μιας συμπράξεως όπως αυτή περί της οποίας πρόκειται εν προκειμένω να αναπτύσσονται με τρόπο λαθραίο, να πραγματοποιούνται μυστικές συσκέψεις και να περιορίζονται στο ελάχιστο τα συναφή έγγραφα.

44 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι συσκέψεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS αφορούσαν την ευρωπαϊκή αγορά. Σε κανένα από τα πρακτικά των οικείων συσκέψεων δεν αναφέρεται ότι αυτές είχαν κάποιο άλλο αντικείμενο πλην του ζητήματος της συσκευασίας των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό στη Γαλλία. Κατά την προσφεύγουσα, οι όποιοι παραλληλισμοί με την κατάσταση σε άλλες χώρες, έγιναν αποκλειστικώς προκειμένου να χρησιμεύσουν ως παραδείγματα και όχι για να μεταβληθούν οι συσκευασίες των συνδέσμων σωληνώσεων σε αυτές τις άλλες χώρες.

45 Όσον αφορά, τις επίμαχες συσκέψεις, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι από τα πρακτικά της πρώτης συσκέψεως της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, της 25ης Ιουνίου 2003, προκύπτει ότι τόσο οι χονδρέμποροι όσο και οι κατασκευαστές εξέφρασαν την ανησυχία τους αναφορικά με τις φθίνουσες πωλήσεις και ότι οι χονδρέμποροι ζήτησαν από τους κατασκευαστές να προσαρμόσουν τις συσκευασίες τους, προκειμένου αυτοί να ανταγωνίζονται καλύτερα τα λοιπά δίκτυα διανομής, όπως το εμπόριο δι' αλληλογραφίας. Απαντώντας, οι κατασκευαστές εξέφρασαν ανησυχίες σχετικά με τις συνέπειες που θα είχε επί του κόστους η υιοθέτηση αυτού του νέου τύπου συσκευασίας. Οι σχετικές συζητήσεις, πάντως, δεν είχαν σε καμία περίπτωση αντίθετο προς τους κανόνες του ανταγωνισμού χαρακτήρα.

46 Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τη δεύτερη σύσκεψη, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2003.

47 Όσον αφορά τη σύσκεψη της 3ης Νοεμβρίου 2003, αυτή αφορούσε κατ' ουσίαν τη διαπραγμάτευση, μεταξύ των γάλλων χονδρεμπόρων και κατασκευαστών, του καταλόγου των προϊόντων των οποίων οι συσκευασίες έπρεπε να μεταβληθούν. Κατά την προσφεύγουσα, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Oystertec plc και επαναλαμβάνει η Επιτροπή, σε καμία περίπτωση δεν επρόκειτο για από κοινού καθορισμό εκ μέρους των κατασκευαστών των τιμών των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό στο έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

48 Όσον αφορά τη σύσκεψη της 20ής Ιανουαρίου 2004 και την τηλεφωνική συνδιάσκεψη της 16ης Φεβρουαρίου 2004, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι αντέδρασε σφοδρά στις δύο «παρεκτροπές» του La. (εκπροσώπου της προσφεύγουσας στην επιτροπή διοικητικής υποσηρίξεως της FNAS), την πρώτη, κατά τη σύσκεψη της 20ής Ιανουαρίου 2004, όταν αυτός αναφέρθηκε σε «πρόσθετο κόστος 13 % (αντί του 10 % που είχε αρχικά προβλεφθεί») και τη δεύτερη, στην οποία αναφέρονται τα πρακτικά της τηλεφωνικής συνδιασκέψεως της 16ης Φεβρουαρίου 2004, όταν αυτός αναφέρθηκε σε αύξηση κατά 5 % των τιμών των προμηθευτών τον Απρίλιο του 2004. Η προσφεύγουσα αποστασιοποιήθηκε από τις ανταλλαγές πληροφοριών αυτού του τύπου, καταρχάς, στη διάρκεια συναντήσεως με τον πρόεδρο της FNAS, στις 3 Μαρτίου 2004, εν συνεχεία δε μέσω επιστολής που απηύθυνε στη FNAS. Κατά την προσφεύγουσα, σύμφωνα με τη νομολογία, η επιστολή αυτή συνιστά δημόσια αποστασιοποίηση. Επιπλέον, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, το περιεχόμενο της εν λόγω επιστολής δεν είναι αόριστο, η επιστολή δε αυτή διανεμήθηκε ταχύτατα σε όλα τα μέλη της FNAS.

49 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ορισμένες ημερομηνίες που περιλαμβάνονται σε ένα χρονολογικό πίνακα τον οποίο κατάρτισε Επιτροπή στο πλαίσιο άμυνάς της και οι οποίες, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν την αφορούν και, επομένως, δεν πρέπει να γίνουν δεκτές.

— Όσον αφορά το χρονικό διάστημα μεταξύ 1992 και 1994

50 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά το χρονικό διάστημα τουλάχιστον από τις 10 Σεπτεμβρίου 1992 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1994, ήτοι διάστημα 27 μηνών, δεν υφίσταται κανένα αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με αντίθετες προς τον ανταγωνισμό ενέργειές της. Επομένως, η διακοπή αυτή των 27 μηνών έχει ως έννομη συνέπεια την παραγραφή.

51 Όσον αφορά την τηλεομοιοτυπία της 14ης Ιουνίου 1993 σχετικά με τον κατάλογο τιμών της προσφεύγουσας για το διάστημα από 1ης Ιουλίου 1993, στον οποίο αναφέρεται η αιτιολογική σκέψη 218 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι ο κατάλογος αυτός είχε γνωστοποιηθεί στην IMI πριν τη γνωστοποίησή του στους πελάτες της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, πρώτον, ο κατάλογος είχε εκτυπωθεί πριν την ως άνω ημερομηνία και, δεύτερον, είχε επίσης γνωστοποιηθεί σε πελάτες πριν τεθεί σε εφαρμογή.

52 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι τέσσερις σύνοδοι της EFMA πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου, χωρίς η Επιτροπή να υποστηρίζει ότι αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συσκέψεις ή συσκέψεις λεγόμενες «Super EFMA» πραγματοποιήθηκαν επ' ευκαιρία των επίσημων συσκέψεων.

53 Εξάλλου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια της επίμαχης περιόδου, αυτή ενήργησε ως αυτόνομος ανταγωνιστής στην αγορά, χωρίς να ακολουθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο τις υποδείξεις μιας οποιασδήποτε συμπράξεως με ανταγωνιστές. Παραπέμποντας στις σκέψεις 71 έως 77 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2004, T-56/02, Bayerische Hypo- und Vereinsbank κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-3495), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η περιεχόμενη στην εν λόγω απόφαση διαπίστωση μπορεί να μεταφερθεί στην υπό κρίση υπόθεση όσον αφορά την επίμαχη περίοδο. Προς στήριξη της θέσεως αυτής, προβάλλει ότι η τηλεομοιοτυπία της Mueller Industries προς τη Viega GmbH & Co. KG, της 12ης Μαΐου 1992, την οποία η Επιτροπή επικαλείται στην αιτιολογική σκέψη 217 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το σημείωμα του P. (IMI Italia), που αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 221 της ίδιας αποφάσεως, καθώς και η τηλεομοιοτυπία του έλληνα διανομέα της IMI της 6ης Σεπτεμβρίου 1994

περί της οποίας γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 229 της εν λόγω αποφάσεως, αποδεικνύουν την αυτόνομη και σύμφωνη με τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά της.

54 Δεδομένου ότι καμία αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά δεν μπορεί να της προσαφθεί όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 10 Σεπτεμβρίου 1992 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν τήρησε τους εφαρμοστέους κανόνες όσον αφορά τη διακοπή της παραβάσεως και την παραγραφή. Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει τη νομολογία κατά την οποία η Επιτροπή, προκειμένου να αποδείξει τη συνέχεια της προβαλλόμενης παραβάσεως, πρέπει να προσκομίσει «αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά χωρίς μεγάλη χρονική απόσταση μεταξύ τους». Πάροδος διαστήματος 27 μηνών μεταξύ δύο συσκέψεων στις οποίες αυτή μετέσχε δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται στο στοιχείο της «χρονικής εγγύτητας» κατά την έννοια της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-441). Λόγω της διακοπής της προβαλλομένης παραβάσεως, η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει, τουλάχιστον, ότι μεταξύ της παύσεως της πρώτης περιόδου, στις 10 Σεπτεμβρίου 1992, και της ενάρξεως της έρευνας της Επιτροπής το 2001, κατόπιν της πρώτης αιτήσεως περί επιδείξεως επιείκειας που υπέβαλε στις 9 Ιανουαρίου 2001 η Mueller Industries, είχε παρέλθει διάστημα μεγαλύτερο των πέντε ετών.

55 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του οικείου λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

56 Καταρχάς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει, όσον αφορά την απόδειξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, ότι η Επιτροπή οφείλει να προσκομίσει ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την εδραία πεποίθηση ότι η προβαλλόμενη παράβαση όντως διαπράχθηκε (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, CRAM και Rheinzink

κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1679, σκέψη 20). Τυχόν αμφιβολία του δικαστή της Ένωσης αποβαίνει υπέρ της επιχειρήσεως στην οποία απευθύνεται η απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση. Συνεπώς, ο δικαστής δεν μπορεί να συμπεράνει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της επίδικης παραβάσεως, εφόσον διατηρεί ακόμη αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αυτό, ιδίως στο πλαίσιο προσφυγής με την οποία επιδιώκεται η ακύρωση αποφάσεως περί επιβολής προστίμου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Οκτωβρίου 2005, Τ-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4407, σκέψη 215).

57 Ομοίως, κατά πάγια νομολογία, κάθε απόδειξη που προσκομίζει η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανταποκρίνεται αναγκαστικά στα κριτήρια αυτά σε σχέση προς κάθε στοιχείο της παραβάσεως. Αρκεί η δέσμη των ενδείξεων που επικαλείται το εν λόγω όργανο, συνολικώς εκτιμώμενη, να ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, Τ-67/00, Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501, σκέψη 180 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

58 Εξάλλου, είναι σύνηθες να αναπτύσσονται λαθραίως οι δραστηριότητες τις οποίες συνεπάγονται οι θίγουσες τον ανταγωνισμό πρακτικές και συμφωνίες, να πραγματοποιούνται μυστικές συσκέψεις και να περιορίζονται στο ελάχιστο τα συναφή έγγραφα. Επομένως, ακόμη και όταν η Επιτροπή ανακαλύπτει στοιχεία τα οποία πιστοποιούν ρητώς παράνομες επαφές μεταξύ των επιχειρηματιών, τα στοιχεία αυτά είναι συνήθως αποσπασματικά και διασκορπισμένα, οπότε είναι συχνά απαραίτητη η ανασύσταση ορισμένων λεπτομερειών διά της επαγωγής. Κατά συνέπεια, στις περισσότερες περιπτώσεις, η ύπαρξη θίγουσας τον ανταγωνισμό πρακτικής ή συμφωνίας πρέπει να συναχθεί από έναν ορισμένο αριθμό συμπτώσεων και ενδείξεων οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξηγήσεως, απόδειξη περί παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψεις 55 έως 57, και της 25ης Ιανουαρίου 2007, C-403/04 P και C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-729, σκέψη 51).

59 Συναφώς, επισημαίνεται ότι οι δηλώσεις οι οποίες γίνονται στο πλαίσιο της πολιτικής επιδείξεως επιείκειας διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο. Οι δηλώσεις αυτές, που πραγματοποιούνται εξ ονόματος επιχειρήσεων, έχουν σημαντική αποδεικτική

αξία, εφόσον ενέχουν σημαντικούς οικονομικούς και νομικούς κινδύνους (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 57 ανωτέρω, σκέψεις 205 και 211, και Sumitomo Metal Industries και Nippon Steel κατά Επιτροπής, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 103). Πάντως, η δήλωση μιας επιχειρήσεως κατηγορουμένης ότι μετέσχε σε σύμπραξη, της οποίας η ακρίβεια αμφισβητείται από διάφορες άλλες κατηγορούμενες επιχειρήσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά επαρκή απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως διαπραχθείσας από τις επιχειρήσεις αυτές αν δεν τεκμηριώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία (βλ. απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 57 ανωτέρω, σκέψη 219 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, δεδομένου ότι αυτή αποτελεί συστατικό στοιχείο της έννοιάς της, βάσει του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, το βάρος αποδείξεώς της φέρει, επίσης, η Επιτροπή. Οι αρχές που αναφέρθηκαν ανωτέρω έχουν εφαρμογή συναφώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8725, σκέψεις 94 έως 96). Επιπλέον, η νομολογία απαιτεί, όταν δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία δυνάμενα να αποδείξουν άμεσα τη διάρκεια μιας παραβάσεως, η Επιτροπή να στηρίζεται, τουλάχιστον, σε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με πραγματικά περιστατικά χωρίς μεγάλη χρονική απόσταση μεταξύ τους, ώστε να μπορεί λογικά να γίνει δεκτό ότι η παράβαση συνεχίστηκε αδιάλειπτα μεταξύ δύο συγκεκριμένων ημερομηνιών (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Νοεμβρίου 2006, T-120/04, Peróxidos Orgánicos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4441, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

— Όσον αφορά το χρονικό διάστημα μετά τον Μάρτιο του 2001

61 Επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι μετέσχε στη σύμπραξη πριν τους ελέγχους της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001.

62 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι οι ενέργειες που η Επιτροπή προσάπτει στην προσφεύγουσα, ήτοι η συμμετοχή στις συσκέψεις της FNAS, οι επαφές μεταξύ της προσφεύγουσας και της FRA.BO καθώς και οι επαφές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen, δεν αμφισβητούνται, αυτές καθεαυτές, από την προσφεύγουσα. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον αντίθετο προς τους κανόνες του ανταγωνισμού χαρακτήρα των εν λόγω ενεργειών και το ότι αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο της διαπιστωθείσας όσον αφορά το χρονικό διάστημα πριν τον Μάρτιο του 2001 ενιαίας, σύνθετης και διαρκούς παραβάσεως.

63 Τέλος, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί την αξιοπιστία των δηλώσεων της FRA.BO.

64 Επομένως, πρέπει να καθοριστεί αν οι διαπιστωθείσες κατόπιν των ελέγχων της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001 συμπεριφορές πρέπει να χαρακτηρισθούν ως αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού και αν επιτρέπουν να συναχθεί παράταση της ίδιας παραβάσεως.

65 Πρώτον, όσον αφορά τις διμερείς επαφές, από τη δήλωση στην οποία η FRA.BO προέβη στο πλαίσιο της αιτήσεως περί επιδείξεως επιείκειας και από ορισμένα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε κατά τη διοικητική διαδικασία προκύπτει ότι, μετά τους ελέγχους της Επιτροπής, πραγματοποιήθηκαν μεταξύ των ανταγωνιστών ανταλλαγές ευαίσθητων πληροφοριών.

66 Τα αποδεικτικά στοιχεία των οποίων επίκληση γίνεται σε βάρος της προσφεύγουσας συνίστανται σε δύο έντυπα καταγραφών τηλεφωνικών κλήσεων της FRA.BO και σε ορισμένες χειρόγραφες σημειώσεις που περιέχονται στο σημειωματάριο της P. (FRA.BO).

67 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι επρόκειτο για νόμιμες επαφές, οι οποίες αφορούσαν, ιδίως, διασταυρούμενες παραδόσεις, ένα σχέδιο βιομηχανικής συνεργασίας ή μια κοινή στρατηγική έναντι του CEN, την οποία η FRA.BO επιθυμούσε σε σχέση με το ζήτημα της εγκρίσεως ενός συγκεκριμένου τύπου συνδέσμου σωληνώσεων, δεν αναιρούν το γεγονός ότι έλαβαν χώρα ανταλλαγές ευαίσθητων

πληροφοριών, συντονισμοί και αυξήσεις τιμών. Επιπλέον, τα εν λόγω επιχειρήματα δεν τεκμηριώνονται με κανένα αποδεικτικό στοιχείο, όπως τιμολόγια ή δελτία παραγγελίας τα οποία να αφορούν την επίμαχη περίοδο. Συγκεκριμένα, πέραν του ότι η προσφεύγουσα προσκόμισε ορισμένα τιμολόγια τα οποία αφορούσαν διασταυρούμενες παραδόσεις το πρώτον στο στάδιο του υπομνήματος ανταπαντήσεως και, επομένως εκπρόθεσμα, πάντως επισημαίνεται ότι τα εν λόγω έγγραφα καλύπτουν μόνον το διάστημα μετά το 2004.

68 Επιπλέον, παρατηρείται ότι η Επιτροπή δεν στηρίχθηκε μόνο στις δηλώσεις της FRA. BO. Συγκεκριμένα, από τις χειρόγραφες σημειώσεις της P. (FRA.BO) προκύπτει ότι, κατά τη συζήτηση της 5ης Ιουνίου 2003, η προσφεύγουσα και η FRA.BO συζήτησαν τις τιμές που η IBP εφάρμοζε στη Γαλλία, γεγονός το οποίο ουδεμία σχέση έχει με το ζήτημα της εγκρίσεως ενός νέου τύπου συνδέσμου σωληνώσεων. Επίσης, από τις χειρόγραφες σημειώσεις που περιέχονται στο σημειωματάριο της P. σχετικά με τηλεφωνική συζήτηση της 5ης Φεβρουαρίου 2004 προκύπτει ότι εξετάστηκαν οι προβλέψεις περί αυξήσεων τιμών στη Γαλλία και στην Ελλάδα. Εξάλλου, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι οι πραγματικές αυξήσεις ήταν διαφορετικές από αυτές που αναφέρει η P. στο σημειωματάριο της ουδόλως αναιρεί το ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις αντάλλαξαν πληροφορίες ως προς τις τιμές τους.

69 Δεύτερον, όσον αφορά τη συνάντηση μεταξύ του H. (IBP) και του εκπροσώπου της προσφεύγουσας, στις 18 Μαρτίου 2004, κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen, από τη δήλωση του H. προκύπτει ότι αυτός απάντησε σε ερώτηση σχετική με τις τιμές και ότι η IBP είχε προβλέψει αύξηση των τιμών στο τέλος του Μαρτίου 2004. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η πληροφορία αυτή είχε ήδη δημοσιοποιηθεί και δεδομένου ότι το επίσημο έγγραφο της IBP σχετικά με την εν λόγω αύξηση διαβιβάστηκε μόλις στις 30 Μαρτίου 2004, διαπιστώνεται ότι επρόκειτο για επαφή, μεμονωμένη ή όχι, η οποία συνδεόταν με την τιμολογιακή πολιτική στη γερμανική αγορά.

70 Εξάλλου, το επιχείρημα ότι η ανταλλαγή αυτή δεν είχε αντίθετο προς τους κανόνες τους ανταγωνισμού χαρακτήρα λόγω ελλείψεως αμοιβαιότητας ή λόγω του ότι η προσφεύγουσα είχε ήδη αποφασίσει να προβεί σε αύξηση τιμών, δεν είναι λυσιτελές. Η νομολογία δεν απαιτεί η ανταλλαγή πληροφοριών να είναι αμοιβαία προκειμένου να συνιστά παραβίαση της αρχής περί αυτόνομης συμπεριφοράς στην αγορά. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η διάδοση ευαίσθητων πληροφοριών εξαλείφει την αβεβαιότητα σχετικά με τη μελλοντική συμπεριφορά ενός ανταγωνιστού και επηρεάζει, επομένως, άμεσα ή έμμεσα τη στρατηγική του αποδέκτη των πληροφοριών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 2006, C-238/05, Asnef-Equifax και Administratión del Estado, Συλλογή 2006, σ. I-11125, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

71 Τρίτον, όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συσκέψεις της FNAS, από τα πρακτικά ιδίως των εν λόγω συσκέψεων προκύπτει ότι κατά τις συναντήσεις της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS είχαν συζητηθεί ζητήματα σχετικά με τις τιμές, όπως τα περιθώρια κέρδους από τις πωλήσεις και οι αυξήσεις των τιμών των συνδέσμων σωληνώσεων.

72 Συναφώς, επισημαίνεται ότι στα πρακτικά της 25ης Ιουνίου 2003 γίνεται λόγος για την απόφαση των ανταγωνιστών κατά την οποία «ο στόχος πρέπει να είναι να διασφαλιστεί, a minima, η σταθερότητα των τιμών». Από τα πρακτικά της 15ης Οκτωβρίου 2003 προκύπτει ότι η Aquatis France SAS, η IBP και η προσφεύγουσα παρέσχον στους λοιπούς κατασκευαστές πληροφορίες όσον αφορά την κατανομή των πωλήσεών τους μεταξύ ορισμένων κατηγοριών προϊόντων, καθώς και σχετικά με τα περιθώριά κέρδους τους. Κατά τη σύσκεψη της 3ης Νοεμβρίου 2003, αντηλλάγησαν πληροφορίες σχετικά με τις μελλοντικές αυξήσεις τιμών. Επίσης, από τα πρακτικά της 20ής Ιανουαρίου 2004 προκύπτει ότι, μετά από ορισμένες ανταλλαγές απόψεων, ο La. πρότεινε «οι κατασκευαστές να ενημερώσουν τους πελάτες τους σχετικά με το ενδεχόμενο αυξήσεως κατά 6 % του κόστους των πρώτων υλών, προκειμένου να ελέγξουν την αντίδραση της αγοράς και παράλληλα να βελτιώσουν το κόστος συσκευασίας». Σύμφωνα με το πρακτικό αυτό, η «εν λόγω αύξηση του κόστους των πρώτων υλών έπρεπε να αφορά το σύνολο της κατηγορίας προϊόντων» και «η ενιαία τιμή των συσκευασιών [έπρεπε επομένως] να προσαυξηθεί κατά 5,3 ή 5,4 %». Τέλος, μετά την ως άνω σύσκεψη, πραγματοποιήθηκε, στις 16 Φεβρουαρίου 2004,

τηλεφωνική συνδιάσκεψη κατά την οποία κάθε ένας από τους κατασκευαστές εξέφρασε τη γνώμη του αναφορικά με την επικείμενη αύξηση τιμών.

73 Μολονότι οι συζητήσεις με τους προμηθευτές όσον αφορά το αίτημά τους περί προσαρμογής της συσκευασίας δεν είχαν συνέπειες από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού και ένα τέτοιο αίτημα συνεπαγόταν πρόσθετο κόστος παραγωγής, εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι διαβούλευση σχετικά με το ποσοστό που μετακυλίεται στους προμηθευτές ή το τμήμα του κόστους το οποίο απορροφάται από τους κατασκευαστές δεν είναι, αυτή καθεαυτή, χωρίς συνέπειες ως προς την αγορά. Πρόκειται για ζήτημα το οποίο οι επιχειρήσεις οφείλουν να ρυθμίζουν αυτοτελώς. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τα περιθώρια κέρδους από τις πωλήσεις και τις αυξήσεις τιμών των συνδέσμων σωληνώσεων.

74 Όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση στην οποία αναφέρονταν οι συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συσκέψεων της FNAS, επισημαίνεται, ότι αντίθετα προς ό,τι ανέφερε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 575 και 584 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι εν λόγω συζητήσεις αφορούσαν αποκλειστικώς τη γαλλική αγορά. Συγκεκριμένα, από τα πρακτικά των εν λόγω συσκέψεων ουδόλως προκύπτει ότι αυτές αφορούσαν επίσης «την Ισπανία, την Ιταλία, το Ηνωμένο Βασίλειο, τη Γερμανία και εν γένει την ευρωπαϊκή αγορά». Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η σύμπραξη στο πλαίσιο των συσκέψεων της FNAS δεν ήταν πανευρωπαϊκής κλίμακας. Το γεγονός ότι οι συσκέψεις της FNAS πραγματοποιούνταν μεταξύ των εκπροσώπων επιχειρήσεων ευρωπαϊκής εμβέλειας, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, δεν αναιρεί την ως άνω διαπίστωση.

75 Όσον αφορά την από 16 Μαρτίου 2004 επιστολή του προέδρου-διευθύνοντος συμβούλου της προσφεύγουσας προς τον πρόεδρο της FNAS, η οποία, κατά την προσφεύγουσα, είχε χαρακτήρα δημόσιας αποστασιοποιήσεως από τις παραβάσεις που διαπράχθηκαν κατά τη σύσκεψη της 20ής Ιανουαρίου 2004 και κατά την τηλεφωνική συνδιάσκεψη στις 16 Φεβρουαρίου του ίδιου έτους της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, στις οποίες, μεταξύ άλλων, είχε μετάσχει ο La., υπενθυμίζεται, ότι κατά τη νομολογία, η έννοια της αποστασιοποιήσεως ως στοιχείο απαλλαγής από την ευθύνη πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου

της 5ης Δεκεμβρίου 2006, T-303/02, Westfalen Gassen Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4567, σκέψη 103 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

76 Από τη νομολογία προκύπτει ότι η ανακοίνωση που σκοπεί σε δημόσια αποστασιοποίηση από αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτική πρέπει να εκδηλώνεται με τρόπο σταθερό και σαφή, ώστε οι μετέχοντες στη σύμπραξη να ερμηνεύουν ορθώς τη στάση της οικείας επιχειρήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2009, C-510/06 P, Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-1843, σκέψη 120).

77 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η διατύπωση που χρησιμοποιεί ο πρόεδρος-διευθύνων σύμβουλος της προσφεύγουσας στην επιστολή του προς τον πρόεδρο της FNAS είναι πολύ αόριστη για να θεωρηθεί ως δημόσια αποστασιοποίηση. Συγκεκριμένα, με την επιστολή αυτή διατυπώνονται απλώς ανησυχίες όσον αφορά τις σχετικές με τις τιμές συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ των συμμετεχόντων και υπενθυμίζεται η εσωτερική πολιτική της προσφεύγουσας στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, στο πλαίσιο δε αυτό, γίνεται αναφορά στο αίτημα που υποβλήθηκε προς τον πρόεδρο της FNAS να λάβει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αποφευχθεί μια τέτοια αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτική, χωρίς πάντως να αναφέρεται ότι αυτή η πρακτική έλαβε πράγματι χώρα ούτε ότι η εν λόγω επιστολή συνδεόταν με το γεγονός ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας είχε την πρωτοβουλία των σχετικών με τις τιμές διαβουλεύσεων.

78 Επιπλέον, παρατηρείται ότι η εν λόγω επιστολή απευθύνθηκε μόνο στον πρόεδρο της FNAS και ότι κανένα «ακριβές αντίγραφο» αυτής δεν απεστάλη από την προσφεύγουσα στους λοιπούς μετέχοντες.

79 Δεύτερον η εν λόγω επιστολή δεν περιέχει ούτε σχετικό αίτημα υποβληθέν προς τη FNAS. Επομένως, το γεγονός ότι στις 7 Απριλίου 2004 η επιστολή διανεμήθηκε στα μέλη της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, με πρωτοβουλία της τελευταίας, συνοδευόμενη από την απάντηση της 31ης Μαρτίου 2004 του προέδρου της FNAS στην ως άνω επιστολή η οποία υπενθυμίζει τον σκοπό της ομάδας

εργασίας που συστάθηκε στο πλαίσιο της επιτροπής διοικητικής υποστηρίξεως της FNAS, δεν αρκεί για να συναχθεί η αποστασιοποίηση της προσφεύγουσας έναντι της συμπράξεως.

80 Τέλος, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η επιστολή του προέδρου-διευθύνοντος συμβούλου της προσφεύγουσας προς τον πρόεδρο της FNAS μπορεί να θεωρηθεί ως δημόσια αποστασιοποίηση, πάντως επισημαίνεται ότι, όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή, η εν λόγω επιστολή παρελήφθη προς το τέλος της περιόδου στη διάρκεια της οποίας διαπιστώθηκε η παράβαση και, επομένως, δεν αναιρεί τις διαπιστώσεις της Επιτροπής αναφορικά με τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη πριν τις 16 Φεβρουαρίου 2004, ημερομηνία της τελευταίας συσκέψεως.

81 Επομένως, στο παρόν στάδιο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι εκδηλωθείσες μετά τους ελέγχους της Επιτροπής τον Μάρτιο του 2001 προσαπτόμενες συμπεριφορές ήταν αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού. Επιπλέον, αποδείχθηκαν επαρκώς κατά νόμο.

82 Όσον αφορά το ζήτημα αν επρόκειτο για συνέχεια της παραβάσεως που είχε διαπιστωθεί πριν τον Μάρτιο του 2001, επισημαίνεται ότι η παράβαση αυτή συνίστατο στην οργάνωση, επί σειρά ετών, τακτικών πολυμερών και διμερών επαφών μεταξύ ανταγωνιστών κατασκευαστών με αντικείμενο την καθιέρωση παράνομων πρακτικών οι οποίες απέβλεπαν στην τεχνητή οργάνωση της λειτουργίας της αγοράς των συνδέσμων σωληνώσεων, ιδίως όσον αφορά τις τιμές.

83 Οι εν λόγω επαφές πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια συσκέψεων οργανωθεισών στο πλαίσιο επαγγελματικών ενώσεων, ειδικότερα της EFMA (κατά τις επονομαζόμενες συσκέψεις «Super EFMA»), καθώς και κατά τη διάρκεια εμπορικών εκθέσεων, συσκέψεων ad hoc και διμερών ανταλλαγών απόψεων. Γενικά, οι πρωτοβουλίες που απέβλεπαν σε συζητήσεις σχετικά με την αύξηση των τιμών εκδηλώνονταν σε ευρωπαϊκό επίπεδο, οι δε αποφάσεις εκτελούνταν σε εθνικό επίπεδο, δεδομένου ότι οι κατασκευαστές είχαν θεσπίσει ιδιαίτερη για κάθε χώρα διαδικασία συντονισμού

των τιμών και τοπικές ρυθμίσεις οι οποίες συμπλήρωναν τις ρυθμίσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

84 Οι προσαπτόμενες μετά τον Μάρτιο του 2001 συμπεριφορές συνίσταντο, επίσης, σε επαφές πραγματοποιηθείσες στο πλαίσιο επαγγελματικών ενώσεων (συσκέψεων της FNAS), σε διμερείς επαφές σχετικά με τις παραμέτρους του ανταγωνισμού και σε επαφές πραγματοποιηθείσες κατά τη διάρκεια εμπορικών εκθέσεων (έκθεση του Essen).

85 Δεδομένου ότι το αντικείμενο των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών, ήτοι η συνεννόηση ως προς τις τιμές, δεν μεταβλήθηκε, το γεγονός ότι μεταβλήθηκαν ορισμένα χαρακτηριστικά ή η ένταση των οικείων πρακτικών δεν είναι κρίσιμο όσον αφορά τη συνέχιση της επίμαχης συμπράξεως. Συναφώς, παρατηρείται ότι είναι εύλογο, μετά τους ελέγχους της Επιτροπής, η σύμπραξη να εμφανίζει λιγότερο συγκροτημένη μορφή και διαφορετικής εντάσεως δραστηριότητα. Πάντως, το γεγονός ότι μια σύμπραξη διέρχεται περιόδους δραστηριότητας διαφορετικής εντάσεως δεν σημαίνει ότι μπορεί να συναχθεί ότι έπαυσε.

86 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, μολονότι μετά τους ελέγχους του Μαρτίου του 2001, ο αριθμός των μετεχόντων στη σύμπραξη μειώθηκε από εννέα σε τέσσερις, πάντως, οι κύριοι μετέχοντες στη σύμπραξη πριν τους ελέγχους αυτούς (ήτοι η προσφεύγουσα, η IBP, καθώς και οι πρώην θυγατρικές της IMI) εξακολουθούσαν, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, να εμπλέκονται στη σύμπραξη. Ομοίως, ορισμένα από τα πρόσωπα τα οποία είχαν εμπλακεί στη σύμπραξη πριν τον Μάρτιο του 2001 μετέσχον, επίσης, στις προσαπτόμενες μετά την ημερομηνία αυτή συμπεριφορές.

87 Όσον αφορά τη γεωγραφική έκταση της ενιαίας και διαρκούς συμπράξεως, μολονότι οι συσκέψεις της FNAS αφορούσαν αποκλειστικώς τη γαλλική αγορά (βλ. σκέψη 74 ανωτέρω), πάντως, είναι προφανές ότι, μετά τον Μάρτιο του 2001, οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό επαφές μεταξύ των ανταγωνιστών αφορούσαν και άλλες εθνικές αγορές, ήτοι τη γερμανική, την ελληνική, την ισπανική και την ιταλική, όπως προκύπτει από τις τηλεφωνικές επαφές μεταξύ της προσφεύγουσας και της FRA.BO ή από

την επαφή που πραγματοποιήθηκε μεταξύ της προσφεύγουσας και της IBP κατά τη διάρκεια της εκθέσεως του Essen.

88 Δεδομένου ότι η συμπεριφορά εκάστου των μετεχόντων, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας, σκοπούσε στην επίτευξη του ίδιου αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού σκοπού, ήτοι στον έλεγχο και στον περιορισμό του ανταγωνισμού στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων δια του συντονισμού των τιμών και των αυξήσεων τιμών καθώς και διά της ανταλλαγής ευαίσθητων πληροφοριών, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι επρόκειτο για συνέχιση προηγούμενης παραβάσεως.

89 Τέλος, τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του οικείου λόγου ακυρώσεως, ήτοι αυτά που αντλούνται από το ότι η FNAS είχε οργανώσει τις συσκέψεις και είχε συντάξει τα σχετικά πρακτικά, από το ότι η FNAS δεν ήταν αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή ακόμη από το ότι οι συσκέψεις είχαν πραγματοποιηθεί με απόλυτη διαφάνεια, δεν αναιρούν την ως άνω διαπίστωση.

90 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η FNAS είχε συντάξει τα πρακτικά των συσκέψεων, αυτό είναι αλυσιτελές, στο μέτρο που δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε κατά τις συσκέψεις αυτές. Επομένως, δεδομένου ότι τα εν λόγω πρακτικά της είχαν διανεμηθεί, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα είτε γραπτώς είτε κατά την επόμενη σύσκεψη να τα διορθώσει ή να επισημάνει τα σημεία με τα οποία διαφωνούσε.

91 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η FNAS δεν ήταν αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι ομοίως αλυσιτελές. Συναφώς, παρατηρείται ότι από την αιτιολογική σκέψη 606 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι, «μολονότι έχουμε στη διάθεσή μας αποδεικτικά στοιχεία ως προς το ότι οι κατασκευαστές συνήψαν συμφωνία την οποία, κατά την Advanced Fluid Connections, εφάρμοσαν, εντούτοις, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η FNAS

αποδέχθηκε ενεργώς την αποστολή που της ανέθεσαν οι κατασκευαστές ή ότι διευκόλυνε την εφαρμογή της οικείας συμφωνίας». Κατά συνέπεια, ορθώς η Επιτροπή έκρινε, με την αιτιολογική σκέψη 607 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η FNAS δεν είχε μετάσχει στην επίμαχη συμφωνία και, επομένως, δεν την περιέλαβε μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

92 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από μη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη μετά τον Μάρτιο του 2001 πρέπει να απορριφθεί.

— Όσον αφορά το χρονικό διάστημα μεταξύ 1992 και 1994

93 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τα διαπιστωθέντα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τη συμμετοχή της στη σύμπραξη κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1991 έως τις 10 Σεπτεμβρίου 1992, ούτε κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Δεκεμβρίου 1997 και Μαρτίου 2001. Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δήλωσε ότι δεν αμφισβητούσε τη συμμετοχή της στη σύμπραξη κατά το χρονικό διάστημα 1995-1997. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να εξεταστεί μόνον κατά το μέρος που με αυτή η Επιτροπή διαπιστώνει συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 10 Σεπτεμβρίου 1992 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1994.

94 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, το δικαίωμα της Επιτροπής προς επιβολή προστίμων για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου του ανταγωνισμού υπόκειται, καταρχήν, σε πενταετή προθεσμία παραγραφής. Κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, «αν μια παράβαση είναι διαρκής ή έχει διαπραχθεί κατ' εξακολούθηση, η παραγραφή αρχίζει από την ημέρα παύσης της παράβασης». Κατά το άρθρο 25, παράγραφοι 3 και 5, του κανονισμού 1/2003, η παραγραφή διακόπτεται από κάθε πράξη της

Επιτροπής ή της αρχής ανταγωνισμού ενός κράτους μέλους η οποία αποβλέπει στη διερεύνηση ή σε διαδικασίες κατά της παράβασης και αρχίζει εκ νέου μετά από κάθε διακοπή.

95 Εν προκειμένω, η Επιτροπή άρχισε τη διερεύνηση με τους ελέγχους της 22ας Μαρτίου 2001. Επομένως, κανένα πρόστιμο δεν μπορεί να επιβληθεί λόγω αντίθετης προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφοράς η οποία έπαυσε πριν τις 22 Μαρτίου 1996. Κατ' ακολουθία, πρέπει να προσδιοριστεί αν από τα διάφορα περιστατικά που αναφέρονται στην προσβαλλόμενη απόφαση αποδεικνύεται ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σύμπραξη συνεχίστηκε ή έπαυσε κατά το χρονικό διάστημα από τις 10 Σεπτεμβρίου 1992 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1994.

96 Συναφώς, παρατηρείται ότι το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη των πραγματικών ισχυρισμών που αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις 214, 217, 218, 221, 224, 225, 229 και 232 της προσβαλλομένης αποφάσεως αρκούσε για να συναχθεί ότι, κατά το επίμαχο διάστημα, η προσφεύγουσα δεν είχε παύσει να μετέχει στη σύμπραξη.

97 Ειδικότερα, παρατηρείται ότι, στην αιτιολογική σκέψη 214 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επικαλέστηκε χειρόγραφες σημειώσεις που είχαν κρατηθεί στα μέσα ή στα τέλη του 1992 και ανέφεραν το όνομα της προσφεύγουσας, στις οποίες γινόταν λόγος για κατάλογο τιμών του οποίου η έναρξη ισχύος είχε οριστεί για τον Ιανουάριο του 1993 (όσον αφορά όλες τις χώρες πλην της Γαλλίας) και για τον Απρίλιο του 1993 (όσον αφορά τη Γαλλία). Επίσης, στην αιτιολογική σκέψη 217, γίνεται μνεία μιας τηλεομοιοτυπίας της 12ης Μαΐου 1993, αποσταλείσας από τη Mueller Industries στη Viega, με την οποία προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συστηματικά δεν τηρούσε τους όρους της συμφωνίας στην οποία ήταν συμβαλλόμενη. Επομένως, από το γεγονός αυτό συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποσυρθεί από τη συμφωνία. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την τηλεομοιοτυπία της 6ης Σεπτεμβρίου 1994, που απέστειλε στον W. (IMI) κάποιος εισαγωγέας και διανομέας (αιτιολογική σκέψη 229 της προσβαλλομένης αποφάσεως), στην οποία αναφέρεται ότι η προσφεύγουσα δεν τηρούσε τις «συμφωνίες» ως όφειλε.

98 Όσον αφορά το τελευταίο αυτό σημείο, αρκεί να σημειωθεί ότι το γεγονός ότι ορισμένη σύμπραξη δεν τηρήθηκε ουδεμία επιρροή ασκεί στη διαπίστωση περί της υπάρξεώς της. Επομένως, εν προκειμένω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η συμμετοχή της προσφεύγουσας στην παράβαση είχε παύσει κατά την υπό εξέταση περίοδο, λόγω και μόνον του ότι η προσφεύγουσα χρησιμοποίησε τη σύμπραξη προς όφελός της, μη τηρώντας πλήρως τις συμφωνηθείσες τιμές.

99 Συγκεκριμένα, τα μέλη μιας συμπράξεως παραμένουν ανταγωνιστές, καθένας από τους οποίους μπορεί, ανά πάση στιγμή, να προσπαθήσει να επωφεληθεί από την πειθαρχία των λοιπών στον τομέα των συμφωνημένων τιμών για να μειώσει τις δικές του τιμές, με σκοπό να αυξήσει το μερίδιό του αγοράς, διατηρώντας ταυτόχρονα ένα γενικό επίπεδο τιμών αρκετά υψηλό. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν εφάρμοσε πλήρως τις συμφωνηθείσες τιμές δεν σημαίνει ότι, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, εφάρμοσε τιμές τις οποίες θα μπορούσε να χρεώσει ελλείψει της συμπράξεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουνίου 2005, Τ-71/03, Τ-74/03, Τ-87/03 και Τ-91/03, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 74 και 75).

100 Τέλος, από το σημείωμα του Ρ., της 15ης Μαρτίου 1994, που αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 221 της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ήταν παρούσα στις συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν στις 11 και στις 13 Μαρτίου 1994 αναφορικά με την ιταλική αγορά.

101 Ακόμη και αν η προσφεύγουσα δεν μετέσχε σε ορισμένες από τις συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ της 10ης Σεπτεμβρίου 1992 και της 13ης Δεκεμβρίου 1994 στο πλαίσιο της συμπράξεως ή και σε καμία από αυτές, το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ότι είχε αποσυρθεί εν τω μεταξύ από τη σύμπραξη, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της επίμαχης συμπράξεως η οποία χαρακτηρίζεται από πολυμερείς επαφές, διμερείς επαφές με συχνότητα μία ή δύο φορές κατ' έτος και ad hoc επαφές, και του γεγονότος ότι δεν ήταν ασύνηθες ένα μέλος της συμπράξεως να μη μετέχει συστηματικά σε κάθε σύσκεψη.

102 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από τη σύμπραξη. Κατά πάγια νομολογία όμως, ελλείψει ρητής αποστασιοποιήσεως, η Επιτροπή δύναται να θεωρήσει ότι η παράβαση δεν έπαυσε (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψεις 119 επ. και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

103 Επομένως, το επιχείρημα που στηρίζεται στη διακοπή της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση κατά το διάστημα από τις 10 Σεπτεμβρίου 1992 έως τις 13 Δεκεμβρίου 1994 πρέπει να απορριφθεί.

104 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του υπολογισμού του ύψους του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

105 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν τήρησε τους κανόνες που αφορούν τον υπολογισμό των προστίμων. Ούτε οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 ούτε η ανακοίνωση για τη συνεργασία του 1996 τηρήθηκαν. Πρώτον, το αρχικό ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου είναι δυσανάλογο σε σχέση με το αρχικό ποσό των επιβληθέντων στις λοιπές επιχειρήσεις προστίμων. Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν πρωτοστάτησε στην παράβαση. Τρίτον, η Επιτροπή όφειλε να τροποποιήσει το ύψος του προστίμου σε συνάρτηση με τη γεωγραφική έκταση και την ένταση του συντονισμού. Τέλος, η Επιτροπή μη ορθώς αρνήθηκε να

χορηγήσει μείωση του ύψους του προστίμου με την αιτιολογία ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ένα ουσιώδες τμήμα των αιτιάσεων.

106 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου αυτού ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

107 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση, που αντλείται από τον δυσανάλογο χαρακτήρα του αρχικού ποσού του προστίμου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή έχει δικαίωμα να κατανείμει τα μέλη μιας συμπράξεως σε κατηγορίες σε συνάρτηση ιδίως με τα μερίδια αγοράς που κατέχει καθεμία από τις επιχειρήσεις. Συναφώς, παρατηρείται ότι η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, διευκρίνισε ότι ο κύκλος εργασιών και το μερίδιο αγοράς του ομίλου Legris Industries όσον αφορά τους συνδέσμους σωληνώσεων αντιπροσώπευε, το 2000, περίπου το τριπλάσιο του κύκλου εργασιών και του μεριδίου αγοράς της FRA.BO και της Mueller Industries, δυόμισι φορές τον κύκλο εργασιών και το μερίδιο αγοράς της Flowflex Holding Ltd και περισσότερο από το διπλάσιο του κύκλου εργασιών και του μεριδίου αγοράς της Sanha Kaimer GmbH & Co. KG. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ορθώς καθόρισε ως αρχικό ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου (14,25 εκατομμύρια ευρώ) ποσό δύο έως τρεις φορές υψηλότερο εκείνου των προαναφερθεισών επιχειρήσεων (5,5 εκατομμύρια ευρώ). Μολονότι είναι αληθές ότι ο συνημμένος στην προσβαλλόμενη απόφαση πίνακας περιέχει, για λόγους εμπιστευτικότητας, απλώς ενδεικτικές ευρείες ψαλίδες του μεγέθους και της σχετικής σημασίας των επιχειρήσεων, εντούτοις, από την εμπιστευτική μορφή του εν λόγω πίνακα και τα υποκείμενα στοιχεία προκύπτει ότι η Επιτροπή κατένειμε τα μέλη της συμπράξεως σε κατηγορίες κατά τρόπο συνεπή και αντικειμενικά δικαιολογημένο.

108 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το αρχικό ποσό του προστίμου είναι, εν πάση περιπτώσει δυσανάλογο, διότι αντιπροσωπεύει 77 % του ανώτατου ποσού του προστίμου που μπορούσε να της επιβληθεί δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, πρέπει να απορριφθεί.

109 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα και η μητρική της εταιρία αποτελούσαν, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, μία ενιαία επιχείρηση η οποία διέπραξε, ως αυτουργός, την παράβαση που τους προσάπτεται με την προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, η Επιτροπή εδικαιούτο να στηριχθεί στα δεδομένα της επιχειρήσεως αυτής κατά τον υπολογισμό του αρχικού ποσού του προστίμου.

110 Δεύτερον, αυτό που έχει πρωτίστως σημασία είναι το αρχικό ποσό του προστίμου να είναι ανάλογο προς την παράβαση, εκτιμώμενη στο σύνολό της, λαμβανομένης ειδικότερα υπόψη της σοβαρότητας της παραβάσεως. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο του καθορισμού του αρχικού ποσού του προστίμου, ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησε η επιχείρηση δεν αποτελεί καθοριστικό κριτήριο για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως. Επιπλέον, η επίμαχη παράβαση, λόγω της φύσεώς της, συγκαταλέγεται μεταξύ των σοβαρότερων παραβάσεων που προβλέπει το άρθρο 81 ΕΚ, γεγονός που μπορεί να έχει ως συνέπεια καθορισμό, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του 1998, αρχικού ποσού προστίμου άνω των 20 εκατομμυρίων ευρώ.

111 Τρίτον, επισημαίνεται ότι το ανώτατο όριο του 10 % του κύκλου εργασιών, που προβλέπεται από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, εφαρμόζεται σε ένα από τα τελευταία στάδια του υπολογισμού του ύψους του προστίμου, ήτοι μετά τον υπολογισμό του προστίμου σε συνάρτηση με τη βαρύτητα και τη διάρκεια της παραβάσεως και μετά τον συνυπολογισμό ενδεχόμενων ελαφρυντικών ή επιβαρυντικών περιστάσεων. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση που πλείονες αποδέκτες συνιστούσαν την «επιχείρηση» κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως, το ανώτατο όριο μπορεί να υπολογισθεί με βάση τον συνολικό κύκλο εργασιών της οικείας επιχειρήσεως. Αντιθέτως, σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, η οικονομική αυτή οντότητα διασπάστηκε για να δημιουργηθούν δύο διαφορετικές επιχειρήσεις κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως, κάθε αποδέκτης της

αποφάσεως δικαιούται να τύχει ατομικώς εφαρμογής του εν λόγω ανωτάτου ορίου. Όμως το εν λόγω δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από την εφαρμογή του κριτηρίου της αναλογικότητας στο πλαίσιο του καθορισμού του αρχικού ποσού του προστίμου. Τέλος, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, μόνον το τελικό ποσό του προστίμου δεν μπορεί να υπερβαίνει το όριο του 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών. Αντιθέτως, κατά τον υπολογισμό του προστίμου, δεν απαγορεύεται το ενδιάμεσο ποσό να υπερβαίνει το όριο αυτό (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψεις 277 και 278).

112 Όσον αφορά τη δεύτερη αιτίαση, που αντλείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν πρωτοστάτησε στη σύμπραξη αλλά είχε έναν υποτιθέμενο παθητικό ή μιμητικό ρόλο ο οποίος δικαιολογεί μείωση του ποσού του προστίμου, αρκεί η διαπίστωση ότι επί συνόλου 160 συσκέψεων στο πλαίσιο της συμπράξεως, που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο 1991-2001, η προσφεύγουσα, όπως η ίδια παραδέχθηκε, ήταν παρούσα στις μισές. Ασφαλώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι μεταξύ των στοιχείων που αποδεικνύουν ότι ο ρόλος μιας επιχειρήσεως ήταν παθητικός μπορεί να ληφθεί υπόψη η αισθητά σποραδικότερη συμμετοχή της στις συσκέψεις σε σύγκριση με εκείνη των ανταγωνιστών της. Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βάσιμα να υποστηρίξει ότι η συχνότητα συμμετοχής της στις συσκέψεις, οκτώ φορές κατ' έτος, πρέπει να χαρακτηρισθεί ως «αισθητά σποραδικότερη» σε σχέση με εκείνη των λοιπών μετεχόντων και ότι, επομένως, αυτή αντιστοιχεί σε έναν αποκλειστικώς παθητικό ή μιμητικό ρόλο.

113 Όσον αφορά την τρίτη αιτίαση, που στηρίζεται στο ότι η Επιτροπή όφειλε να προσαρμόσει το ύψος του προστίμου σε συνάρτηση με τη γεωγραφική έκταση και την ένταση του συντονισμού, αρκεί η παρατήρηση ότι το γεγονός ότι η ένταση της συμπράξεως μειώθηκε μετά τους ελέγχους της Επιτροπής ουδεμία επιρροή ασκεί επί του χαρακτηρισμού της οικείας συμπράξεως ως σοβαρής και μεγάλης διάρκειας, δικαιολογούσας προσαύξηση κατά 10 % ανά έτος παραβάσεως, όπως διευκρινίζεται στις κατευθυντήριες γραμμές του 1998. Επιπλέον, μολονότι αρχικά η οικεία σύμπραξη είχε περιορισμένη εδαφική διάσταση, εντούτοις εν συνεχεία απέκτησε πανευρωπαϊκή διάσταση, ώστε ουδείς λόγος υφίσταται για τη διαφοροποίηση του ποσοστού

της προσαυξήσεως λόγω της διάρκειας ανάλογα με τη γεωγραφική έκταση της συμπράξεως.

114 Τέλος, η τέταρτη αιτίαση πρέπει ομοίως να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας κατά τη διοικητική διαδικασία δικαιολογείται μόνον εάν η συμπεριφορά της οικείας επιχειρήσεως διευκόλυνε την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως και, ενδεχομένως, τον τερματισμό της (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-297/98 P, SCA Holding κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-10101, σκέψη 36). Από τη νομολογία προκύπτει, επίσης, ότι μείωση βάσει της ανακοινώσεως σχετικά με τη συνεργασία του 1996 μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον όταν τα παρασχεθέντα πληροφοριακά στοιχεία και, γενικότερα, η συμπεριφορά της οικείας επιχειρήσεως μπορούν συναφώς να θεωρηθούν ότι αποδεικνύουν μια πραγματική συνεργασία εκ μέρους της (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 111 ανωτέρω, σκέψεις 388 έως 403, ειδικότερα σκέψη 395). Εντούτοις, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, στην πραγματικότητα, η μη αμφισβήτηση του υποστατού των πραγματικών περιστατικών αφορούσε μόνον το διάστημα μεταξύ Δεκεμβρίου 1997 και Μαρτίου 2001, ήτοι τρία έτη επί συνολικής διάρκειας συμμετοχής άνω των δεκατριών ετών. Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι τα επιχειρήματα τα οποία σκοπούσαν σε αμφισβήτηση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση μετά τους ελέγχους καθώς και κατά την περίοδο 1992-1994 απορρίφθηκαν. Επομένως, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως αρνούμενη να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε εν μέρει τα πραγματικά περιστατικά σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου Δ της ανακοινώσεως περί συνεργασίας του 1996.

115 Επομένως, ο υπό εξέταση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος

116 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

117 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Comap SA στα δικαστικά έξοδα.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 2011.

(υπογραφές)